

være undersøgt af Administrationen, inden Forslaget blev stillet. Derimod finder jeg det højst uforstaaeligt, at man nu vil berøve Husmandsorganisationerne den Indflydelse, de i et Par Aar have haft paa Fordelingen af dette Overskud, og prøve paa at disponere over det ved bindende Foranstaltninger fra Lovgivningsmagts Side. Det er for Resten ogsaa tvivlsomt, om man gør det ifølge det Forslag, her er opstillet. Man har nemlig ikke her til tredje Behandling opstillet det Forslag, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) stillede til Finanslovens anden Behandling, og ifølge hvilket det udtrykkelig blev bestemt, at 15,000 Kr. af dette Overskud og 5,000 Kr. til, hvis det rækker saa vidt — det er bestandig synkende, da Lotteriet jo gaar daarligt —, skulde anvendes til Understøttelse til de korte Landbrugs-kursus. Men det bestemmer man jo ikke nu; hvad man bestemmer, er, at herefter skal det være ikke Justitsministeren, men Landbrugsministeren, der forestaar Fordelingen af disse Midler, men hvilken Fremgangsmaade han skal bruge, foreskriver man ikke paa Finansloven, og jeg maa sige, at jeg anser det ikke for forbindende hverken for den nuværende Landbrugsminister eller en kommende, at den ærede Ordfører her siger, at det er hans og maa-ske flere Medlemmers Forudsætning, at naar man vedtager Overflytningen af Fordelingen fra Justitsministeriet til Landbrugsministeriet, skal Landbrugsministeren fordele det til de korte Kursus. Det er heller ikke en Gang sikkert, at dette altid vil kunne lade sig gøre. Ifølge Oplysninger, jeg sidder inde med fra en Kilde, som jeg maa anse for paalidelig, forholder det sig for Tiden saaledes, at kun de jydsk-korte Kursus trænge til Penge, men ikke lignende Kursus paa Øerne. Og selv om der er Trang til Penge nu, kan det meget vel være, at der kan komme Tider, hvor en Landbrugsminister vil skønne, at der andre Steder er mere Trang til, at man kommer det mindre Landbrug til Hjælp, og det er nu min Overbevisning, at det i Henhold til Koncessionen ikke alene maa være enhver Tids Landbrugsministers Ret, men ogsaa hans Skyldighed, at fordele det paa den bedst mulige Maade til Fordel for det mindre Landbrug. Jeg ser, den højtærede Landbrugsminister nikker, det glæder mig, at han bifalder det, thi da er Forholdet det, at selv om den højtærede Landbrugsminister maatte fra-vige den Praksis, som er indledet, at det er Husmandsforeningerne, som med Hen-

syn til Fordelingen skulle give Vejledning og Raad, som naturligvis i Hovedtrækkene skulle følges, vil det ikke være i Uoverensstemmelse med, hvad der vedtages som Lov her, hvis dette Ændringsforslag vedtages, at en kommende Landbrugsminister vender tilbage til den Praksis, som nu raader, og som eventuelt bliver afbrudt. Det bliver da paa Landbrugsministerens Ansvar, hvad der i denne Henseende sker.

Jeg skal endnu blot gøre nogle Bemærkninger om det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 199 af de meget ærede Repræsentanter for Socialdemokratiet inden for Finansudvalget. Det er et Forslag om at yde et Laan paa 200,000 Kr. aarlig i 5 Aar til 3 pCt. til Drifts-laan til Husmænd. Dette Forslag ville mine Partifæller og jeg ikke stemme imod, fordi vi have Sympati for den Tanke, der ligger til Grund derfor; vi kunne imidlertid heller ikke stemme for det, fordi vi ikke mene, at Ændringsforslaget dels af finansielle Hensyn, dels paa Grund af dets hele noget uforberedte Karakter kan gennemføres i den foreliggende Skikkelse. Jeg vil tillade mig at minde om de Laan, som ere blevne givne Landbruget gennem Forskudsforeningerne, og jeg vil antage, at man vil kunne løse den Tanke, der ligger bunden i dette Ændringsforslag, gennem en selvstændig Lovgivning, som maa bygge nogenlunde paa det samme, som blev givet ved Forskudsforeningerne. Jeg vil anbefale en saadan Tanke til Overvejelse.

Halsted: Jeg vil blot sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 33, nemlig, at da man ved anden Behandling blev enig om ganske at borttage alle disse Foretagsbevillinger af Finansloven for i Aar, saa føler jeg mig forpligtet til at blive staaende derved. Der er jo ganske vist en hel Mængde Foredrag, som jeg ogsaa kunde ønske afholdt ved Bevillinger paa de forskellige Budgetter, men den Gang var man enig om, at skulde man komme ned paa dette Omraade, var det nødvendigt at rensse Finansloven for disse Bevillinger i Aar, saa var der ikke andet at gøre end at lade dem gaa ud af alle Budgetterne, thi saa snart man beholdt dem paa det ene, var man jo ogsaa nødt til at beholde dem paa de andre. Og da man nu en Gang er bleven enig om at lade dem udgaa, saa ønsker jeg at blive staaende derved, idet jeg let forudsiger, at det ad Aare vil blive forsøgt snart paa det ene, snart paa det andet Felt at faa dem ind igen, men indtil videre synes jeg alt-